1.
Събота, 29 август 1987

Самолетът на „Пан Американ“, полет 111 от Рим, започна да кръжи, преди да кацне на летище „Кенеди“. Елизабет притисна чело към стъклото, попивайки слънчевата светлина, която блестеше върху океана и далечните очертания на небостъргачите в Манхатън. Винаги беше обичала този момент в края на пътуването – чувството, че се завръща у дома. Но днес тя страстно желаеше да остане в самолета и да продължи до следващото му кацане, все едно къде щеше да бъде то.

– Прекрасна гледка, нали? – Приятната възрастна жена до нея се беше усмихнала мило.

Елизабет почувствува облекчение. Кимна.

– Това е третото ми пътуване до Италия, – продължи съседката ѝ – но е последното за август. Туристите са плъзнали навсякъде. И е такава ужасна жега. А вие кои страни посетихте?

Самолетът направи последен завой и започна да се спуска към пистата. Елизабет реши, че е по-лесно да отговори директно.

– Аз съм актриса. Участвувах в един филм във Венеция.

– Колко интересно. Отначало ми заприличахте малко на Кенди Бъргън. Висока сте горе-долу колкото нея и имате същата прекрасна руса коса и синьо-сиви очи. Дали не съм чувала името ви?

– Едва ли.

Усетиха слабо друсане. За да избегне въпросите, Елизабет си даде вид на много заета. Извади пътната си чанта изпод седалката и започна да проверява нейното съдържание. „Ако Лейла беше тук – помисли си тя, – нямаше да има никакво съмнение коя е. Всички познаваха Лейла Ласал. Но Лейла щеше да пътува в първа класа, а не в пътническа.“

Щеше да пътува. След всички тези месеци беше време да осъзнае, че смъртта ѝ бе реална.

На щанда за вестници отвъд митническата служба бяха струпани купчини от следобедното издание на „Ню Йорк Глоуб“. Тя не можеше да не види заглавието „Процесът започва на 8 септември“ и подзаглавието „Гневен, съдията Майкъл Парис отказва по-нататъшно отлагане на делото за убийство срещу мултимилионера Тед Уинтърс“. Останалата част от първата страница беше запълнена с увеличена снимка на Тед. В слисаните му очи имаше горчивина, а устните му бяха замръзнали в непреклонна извивка. Снимката беше направена, когато той научи, че е подведен под отговорност за убийството на своята годеница Лейла Ласал.

Докато таксито летеше към града, Елизабет прочете статията – преразказ на подробностите около смъртта на сестра ѝ и доказателствата срещу Тед. Снимките на Лейла заемаха първите три страници на вестника. Лейла на премиера с първия си съпруг. Лейла на сафари с втория си съпруг. Лейла с Тед. Лейла получава

наградата „Оскар“. Обичайни рекламни снимки. Една от тях привлече вниманието на Елизабет. В усмивката на Лейла имаше доброта, някаква следа от уязвимост, която контрастираше с арогантно извитата ѝ брадичка и присмехулното изражение в очите ѝ. Половината от младите момичета в Америка бяха имитирали това изражение, бяха копирали начина, по който Лейла отхвърляше косите си и се усмихваше през рамо...

– Пристигнахме, госпожо.

Стресната, Елизабет вдигна поглед. Таксито беше спряло пред „Хамилтън Армс“, на ъгъла на Петдесет и седма улица и Парк авеню. Вестникът се плъзна от скута ѝ. Тя се помъчи да изглежда спокойна.

– Съжалявам. Дала съм ви погрешен адрес. Искам да отида на ъгъла на Единайсето и Пето авеню.

– Вече съм изключил брояча.

– Тогава го включете отново. – Ръцете ѝ трепереха, докато търсеше портфейла си. Усети, че портиерът

се приближава, и не вдигна очи. Не искаше да я познаят. Несъзнателно беше дала адреса на Лейла. Това беше сградата, където Тед я бе убил. Тук, в пиян-

ски бяс, той я беше блъснал от терасата на апартамента ѝ.

Елизабет започна да трепери неудържимо. Не можеше да прогони сцената от съзнанието си. Прекрасното тяло на Лейла, облечено в бяла сатенена пижама, с дълги рижи коси, струящи назад, пада от четирийсетия етаж към бетонния плочник на вътрешния двор. И въпросите... „Била ли е в съзнание? Какво точно е изживяла? Колко ли ужасни са били онези последни секунди за нея! Дали ако бях останала с нея, това щеше да се случи?...“

2.

Беше отсъствала два месеца и когато влезе в апартамента, вдъхна тежкия застоял въздух. Веднага отвори прозорците. Полъхна ветрец, носещ странната комбинация от миризми, толкова типично нюйоркски: острия дъх на малкото индийско ресторантче зад ъгъла, прокрадващия се аромат на цветя, парливата миризма на изгорели газове от автобусите по Пето авеню, следа от морски въздух от река Хъдсън. В продължение на няколко минути Елизабет дишаше дълбоко и усети, че започва да се отпуска. Сега, когато вече беше пристигнала, тя се радваше, че си е в къщи. Работата в Италия беше още едно бягство, още един временен отдих. Но от ума ѝ не излизаше мисълта, че скоро ще трябва да отиде в съда като свидетел по обвинението срещу Тед.

Бързо разопакова багажа си и сложи саксиите в кухненската мивка. Очевидно жената на домоуправителя не бе удържала на обещанието си да ги полива редовно. След като почисти изсъхналите листа, тя се зае с пощата, натрупана върху масата в трапезарията. Прегледа я бързо, като изхвърляше реклами и талони за поръчка и отделяше личните писма от сметките. Усмихна се с радостно нетърпение при вида на красивия почерк върху един плик и точния

обратен адрес в ъгъла: „Дороти Самюълс, курорт Сайпръс Пойнт, Пебъл Бийч, Калифорния“. Сами! Преди да прочете писмото обаче, Елизабет неохотно отвори големия служебен плик с обратен адрес „Кабинет на прокурора“.

Писмото беше кратко: Елизабет трябваше да се обади на Уилям Мърфи, помощник-прокурор, след завръщането си на 29 август и да си уреди среща, за да прегледат нейните показания.

Макар да бе прочела вестника и да бе дала погрешния адрес на таксиметровия шофьор, тя изживя шок при вида на официалната призовка. Устата ѝ пресъхна. Стените като че ли я притискаха. Часовете, през които бе давала показания пред съда, светкавично се върнаха в съзнанието ѝ. Спомни си как припадна, като ѝ показаха снимките на тялото на Лейла. „Господи, помисли си тя, всичко започва отначало...“ Телефонът иззвъня. Нейното „ало“ едва се чу.

– Елизабет – прогърмя женски глас. – Как си? Мис-

ля си за теб.

Беше не друг, а Мин фон Шрайбер! Елизабет моментално се почувствува още по-изтерзана. Мин беше приела Лейла на работа като модел. Сега беше женена за австрийски барон и притежаваше бляскавия курорт Сайпръс Пойнт в Пебъл Бийч, Калифорния. Тя беше стара и скъпа приятелка, но на Елизабет просто не ѝ беше до нея тази вечер. И все пак, Мин беше от хората, на които никога не можеше да откаже.

Елизабет се опита да изглежда в добро настроение.

– Добре съм, Мин. Може би малко уморена. Прибрах се само преди минути.

– Не си разопаковай багажа! Идваш при нас още утре сутринта! Има билет за теб в бюрото на „Американ Еърлайнс“. Редовният полет. Джейсън ще те посрещне на летището в Сан Франциско.

– Мин, не мога.

– Като моя гостенка...

Елизабет едва не се изсмя. Лейла неведнъж бе казвала, че за Мин е най-трудно да произнесе тези три думи.

– Но, Мин...

– Никакви „но“! Когато те видях във Венеция, изглеждаше прекалено слаба. Онзи дяволски процес ще бъде ад. Така че ела! Имаш нужда някой да те глези.

Елизабет ясно си представи Мин, с гарвановочерната ѝ вдигната на кок коса, винаги убедена, че автоматично ще получи това, което иска. След още няколко безполезни протеста, в които изтъкна всички причини за това, че не трябва, не може да отиде, тя сама се чу как се съгласява с Мин.

– До утре тогава. Хубаво е, че ще те видя, Мин. – Усмихваше се, когато постави обратно слушалката.

На три хиляди мили от нея Мин фон Шрайбер изчака връзката да прекъсне и веднага набра друг номер. Когато се свърза, прошепна:

– Прав беше. Лесна работа. Тя се съгласи да дойде. Не забравяй да се правиш на учуден, като я видиш.

Съпругът ѝ влезе в стаята, докато тя говореше. Той почака разговорът да приключи и едва тогава избухна.

– Значи все пак я покани?

Мин вдигна очи, в които се четеше предизвикателство.

– Да, поканих я!

Хелмут фон Шрайбер се намръщи. Ясносините му очи потъмняха.

– След всичките ми предубеждения? Мина, Елизабет може да събори тази картонена кула върху нас. До края на седмицата вече ще съжаляваш за тази покана така, както не си съжалявала за нищо през живота си.

Елизабет реши да не отлага телефонния разговор с прокурора. Уилям Мърфи очевидно се зарадва.

– Госпожице Ланж, вече бях започнал да се притеснявам.

– Знаехте, че се връщам днес. Не очаквах да ви намеря в събота.

– Имам много работа. Делото наистина започва на осми септември.

– Четох за това.

– Трябва да прегледаме показанията ви заедно, така че да са съвсем ясни в съзнанието ви.

– Никога не са били неясни в съзнанието ми – каза Елизабет.

– Разбирам. Но трябва да обсъдим въпросите, които адвокатът евентуално ще ви зададе. Предлагам да дойдете за няколко часа в понеделник, а след това да планираме още една такава среща през уикенда. Ще бъдете ли на разположение през седмицата?

– Пътувам утре сутринта – каза тя. – Не можем ли да обсъдим всичко по-късно?

Отговорът я обезсърчи.

– Предпочитам да имаме една предварителна среща. Сега е само три часът. Бихте могли да хванете такси и да бъдете тук след петнайсет минути.

Тя се съгласи с неохота. Погледна към писмото на Сами и реши да отложи четенето, докато се върне. Поне щеше да има нещо приятно като перспектива. Бързо взе душ, нави косата си на стегнат кок и облече син памучен гащеризон и сандали.

Половин час по-късно вече седеше срещу помощник-прокурора в претрупания му кабинет. Обзавеждането се състоеше от бюро, три стола и редица от стоманени стелажи, сиви като бойни кораби. На бюрото, на пода и върху стелажите бяха струпани картонени папки с различна големина. Уилям Мърфи като че ли не осъзнаваше безпорядъка на работното си място – или пък, помисли си Елизабет, се беше примирил с това, което очевидно не можеше да промени.

Оплешивяващ, бузест мъж към четирийсетте, със силен нюйоркски акцент, Мърфи създаваше впечатление на човек с проницателна интелигентност и движеща енергия. След заседанията на съда ѝ беше казал, че нейните показания са основната причина Тед да бъде подведен под отговорност. За него това явно беше голяма похвала.

Той отвори дебела папка – „Щатът Ню Йорк против Ендрю Едуард Уинтърс Трети“.

– Знам колко тежко е това за вас. Ще бъдете принудена да изживеете отново смъртта на сестра си, а с това и цялата болка, която сте изпитали. Ще давате показания срещу мъж, когото сте харесвали и в когото сте имали доверие.

– Тед уби Лейла. Мъжът, когото познавах, не съществува.

– В този случай няма никакви „ако“. Той е лишил сестра ви от живот. Моя работа е с ваша помощ да направя така, че той да бъде лишен от свобода. Процесът ще бъде ужасно изпитание за вас, но ви обещавам, че когато приключи, ще бъде по-лесно да продължите собствения си живот. След като положите клетва, ще ви попитат за вашето име и адрес. Знам, че „Ланж“ е артистичният ви псевдоним. Не забравяйте да кажете на съда, че законното ви име е Ласал. Хайде отново да прегледаме показанията. Ще ви питат дали сте живели със сестра си.

– Не. Наех собствен апартамент, след като завърших колежа.

– Родителите ви живи ли са?

– Не. Майка ми почина три години след като Лейла и аз дойдохме в Ню Йорк, а баща си никога не съм познавала.

– Сега нека отново прегледаме вашите показания, като започнем от деня преди убийството.

– Отсъствах от града три месеца. Бях с една театрална трупа... Прибрах се в петък вечерта, на 28 март, точно навреме, за да отида на последното предпремиерно представление на Лейла.

– Как заварихте сестра си?

– Очевидно беше крайно напрегната. Непрекъснато забравяше репликите си. Игра ужасно. Отидох в гримьорната ѝ през антракта. Тя никога не пиеше нищо, освен малко вино, а тогава в чашата ѝ имаше уиски. Грабнах го и го излях в мивката.

– А тя как реагира?

– Побесня. Беше съвършено различен човек. Никога не е обичала да пие, а вече пиеше много... Тед влезе в гримьорната. Тя изкрещя и на двама ни да се махаме.

– Поведението ѝ учуди ли ви?

– Бях шокирана.

– Обсъдихте ли го с Уинтърс?

– Изглеждаше оборкан. Той също бе отсъствал дълго време.

– По работа?

– Да, предполагам...

– И представлението не мина добре?

– Беше пълен провал. Лейла отказа да излезе пред завесата за финалния поклон. Когато всичко свърши, отидохме в заведението на Илейни.

– Кои бяхте?

– Лейла... Тед... и Крейг. Аз... Сид и Шерил... барон и баронеса Фон Шрайбер. Все близки приятели.

– Ще ви помолят да идентифицирате тези хора пред съда.

– Сид Мелник беше импресариото на Лейла, Шерил Манинг е известна актриса. Барон и баронеса Фон Шрайбер са притежателите на курорта Сайпръс Пойнт в Калифорния. Мин, баронесата, преди имаше агенция за модели в Ню Йорк. Тя даде на Лейла първата ѝ работа. Тед Уинтърс, всички знаят кой е той, беше годеник на Лейла. Крейг Бабкок е помощник на Тед. Той е изпълнителен вицепрезидент на „Уинтърс Ентърпрайзис“.

– Какво се случи в заведението на Илейни?

– Имаше ужасна сцена. Някой извика на Лейла, че пиесата ѝ била скапана. Тя побесня. Изкрещя: „Прав си, че е скапана, но аз сега ще я довърша. Напускам!“ След това уволни Сид Мелник. Каза му, че я е натикал в тази пиеса, защото искал да си получи процента, че за последните няколко години е подписвал ангажименти за нея, където му паднело, защото имал нужда от пари. – Елизабет прехапа устни. – Трябва да знаете, че това не беше истинската Лейла. Разбира се, случвало се е да се притесни при нова пиеса. Тя беше звезда. Перфекционистка. Но никога не се беше държала така.

– А вие какво направихте?

– Ние всички се опитахме да я успокоим. Но това само влоши нещата. Когато Тед понечи да говори разумно с нея, тя свали годежния си пръстен и го за-хвърли в другия край на салона.

– А той как реагира?

– Беше бесен, но положи усилие да не го показва. Един келнер донесе пръстена и Тед го мушна в джоба си. Опита се да обърне всичко на шега. Каза нещо такова: „Ще го задържа до утре, когато ще е в по-добра форма.“ След това я заведохме до колата и я закарахме вкъщи. Тед ми помогна да я сложим да спи. Казах му, че ще я накарам да му се обади, когато се събуди сутринта.

– Като свидетел аз ще ви попитам как са си уредили живота.

– Той имаше собствен апартамент на втория етаж в същата сграда. Прекарах нощта при Лейла. Тя спа до дванайсет часа. Когато се събуди, се чувстваше ужасно. Дадох ѝ аспирин и тя отново си легна. Обадих се на Тед вместо нея. Беше в кабинета си. Помоли ме да ѝ кажа, че ще се качи в седем часа. – Елизабет усети, че гласът ѝ затрепери.

– Съжалявам, че трябва да продължа, но се опитайте да възприемете това като репетиция. Колкото по-подготвена сте, толкова по-лесно ще ви бъде.

– Няма нищо.

– Говорихте ли за предишната вечер със сестра си?

– Не. Беше очевидно, че не иска да говори за това. Изглеждаше кротка. Каза ми да отида до апартамента си и да се оправя. Аз буквално бях хвърлила чантите си и бях изтичала в театъра. Помоли ме да ѝ се обадя към осем, за да вечеряме заедно. Реших, че има намерение да вечеряме заедно с Тед. Но тогава тя каза, че няма да приеме пръстена му обратно. Била скъсала с него.

– Госпожице Ланж, това е много важно. Сестра ви е заявила, че смята да прекрати годежа си с Тед Уинтър, така ли?

– Да. – Елизабет се втренчи в ръцете си. Спомни си как беше сложила тези ръце на раменете на Лейла и как след това ги беше вдигнала към челото ѝ.

– Я стига, Лейла! Не искаш да кажеш това.

– Напротив, Врабченце, искам.

– Не, не искаш.

Последният миг заедно с Лейла. Студеният компрес, който бе сложила на челото ѝ. Беше оправила завивките и си беше помислила, че след няколко часа Лейла ще дойде на себе си, ще се засмее и с хумор ще се върне към инцидента: „Значи, уволних Сид, хвърлих пръстена на Тед и напуснах представлението.

Какво ще кажеш – две светкавични минути в Илейни, а?“ След това щеше да отметне глава и да се засмее отново. В ретроспекция случката изведнъж щеше да стане забавна – просто една звезда правеше сцена на публично място.

– Позволих си да го повярвам, защото исках да повярвам – чу гласа си Елизабет и припряно продължи преразказа на своите показания: – Позвъних в осем. Лейла и Тед спореха. Гласът ѝ звучеше така, като че ли пак беше пила. Каза ми да се обадя отново след час. Така и направих. Тя плачеше. Все още се караха. Беше казала на Тед да се маха. Непрекъснато повтаряше, че не може да има доверие на нито един мъж, не искала никого, искала аз да замина с нея.

– А вие как реагирахте?

– Опитах всичко, за да я успокоя. Напомних ѝ, че винаги се притеснява, когато играе в нова пиеса. Казах, че тази постановка наистина ще ѝ помогне в кариерата. Уверих я, че Тед е луд по нея, а и тя го знаеше. След това се опитах да се държа, като че ли съм ядосана. Казах... – гласът на Елизабет секна. Лицето ѝ пребледня. – Казах ѝ, че се държи съвсем като мама в една от нейните пиянски оргии.

– А тя какво отговори?

– Все едно, че не беше ме чула. Само повтаряше „Скъсах с Тед. Единствено на теб мога да имам доверие. Обещай ми, Врабченце, че ще заминеш с мен.“ – Елизабет вече не се и опитваше да спре сълзите си. Плачеше и хлипаше...

– И след това?

– Тед се върна. Започна да ѝ крещи.

Уилям Мърфи се наведе напред. Топлотата изчезна от гласа му.

– Госпожице Ланж, това ще е основен момент във вашите показания. Когато застанете на свидетелското място, още преди да кажете чий глас сте чули, аз ще направя така, че на съдията да е ясно чий глас сте чули. Ето как ще стане. – Той направи драматична пауза. – Въпрос: Вие чухте глас?

– Да – отвърна покорно Елизабет.

– Колко висок беше този глас?

– Крещеше.

– И какъв беше тонът му?

– Ядосан.

– Колко думи го чухте да произнася?

Елизабет преброи наум.

– Единайсет. Две изречения.

– А сега, госпожице Ланж – чували ли сте този глас преди?

– Стотици пъти. – Гласът на Тед звучеше в ушите ѝ. Тед засмян, се шегува с Лейла „Ей, звезда, побързай, гладен съм“. Тед умело защитава Лейла от досаден поклонник: „Влизай в колата, скъпа, бързо“. Тед на премиерата в експерименталния театър, миналата година: „Трябва да запомня всяка подробност, за да разкажа на Лейла. Мога да предам всички само с три думи – ти беше ненадмината...“

Какво я питаше господин Мърфи...?

– Госпожице Ланж, познахте ли гласа на човека, който крещеше на сестра ви?

– Разбира се!

– Госпожице Ланж, чий беше гласът, който крещеше в стаята?

– Беше гласът на Тед, Тед Уинтърс.

– И какво извика той?

– „Затвори телефона! Казах ти да затвориш телефона.“ – Тя несъзнателно повиши собствения си глас.

– Сестра ви отговори ли?

– Да. – Елизабет се размърда неспокойно. – Трябва ли да продължаваме?

– За вас ще бъде по-лесно, ако свикнете да говорите за това преди процеса. Е, и какво каза Лейла?

– Тя все още ридаеше. Извика „Махай се оттук. Ти не си никакъв сокол.“ И след това някой затръшна телефона.

– Тя ли затръшна телефона?

– Не зная кой от двамата го направи.

– Госпожице Ланж, думата „сокол“ говори ли ви нещо?

– Да. – Образът на Лейла изплува в съзнанието ?. Нежността в очите на Лейла, когато го гледаше, начинът, по който отиваше до него и го целуваше: „Господи, Соколе, обичам те.“

– Какво?

– Това беше прякорът на Тед. Името, с което сестра ми го наричаше. Разбирате ли, тя имаше този навик. Измисляше особени имена на хората, които ѝ бяха близки.

– Наричала ли е някого другиго така – „сокол“?

– Не. Никога. – Елизабет рязко стана и отиде до прозореца. Стъклата бяха мръсни. Слабият ветрец беше горещ и задушен. Тя изпита силно желание да се махне.

– Само още няколко минути, обещавам ви. Госпожице Ланж, знаете ли в колко часа беше затръшнат телефонът?

– Точно в девет и трийсет.

– Напълно ли сте сигурна?

– Да. Явно токът бе спирал, докато ме е нямало. Бях сверила часовника сутринта. Сигурна съм, че беше точен.

– Какво направихте след това?

– Бях ужасно разстроена. Трябваше да отида при Лейла. Изтичах навън. Минаха поне петнайсет минути, преди да хвана такси. Минаваше десет, когато стигнах до апартамента на Лейла.

– И там нямаше никой?

– Не, никой. Опитах се да се обадя на Тед. Никой не вдигаше телефона. Седнах да чакам.

Беше чакала цяла нощ. Не знаеше какво да мисли – полуразтревожена, полууспокоена, – надявайки се, че Лейла и Тед са се сдобрили и са излезли някъде. Не знаеше, че смазаното тяло на Лейла лежи във вътрешния двор.

– Когато тялото ѝ бе открито, вие сте помислили, че е паднала от терасата, нали? Беше дъждовна мартенска нощ. Тя защо би излязла на терасата?

– Обичаше да излиза и просто да гледа града по всяко време. Казвах ѝ да внимава. Перилата не бяха много високи. Помислих си, че може да се е навела, беше пила, и е паднала...

Елизабет си спомни: бяха тъгували заедно с Тед. Със сплетени ръце двамата плакаха по време на службата. По-късно той я бе държал в обятията си, когато тя не можеше повече да контролира риданията си.

– Знам, Врабченце, знам – бе казал той, утешавайки я. С яхтата на Тед те бяха навлезли десет мили навътре в морето, за да разпръснат праха на Лейла.

И тогава, две седмици по-късно, се появи свидетел, една жена, която се закле, че е видяла как Тед бута Лейла от терасата в 9:31.

– Без вашите показания защитата би могла да не се съобрази с онази свидетелка, Сали Рос – каза Уилям Мърфи. – Както знаете, тя е имала сериозни психиатрични проблеми. Не е хубаво, че е чакала толкова време, преди да се яви с тази история. Фактът, че нейният психотерапевт е отсъствал от града, а тя е искала първо да сподели с него, донякъде може да обясни нещата.

– Без моите показания нейните думи нямаше да тежат толкова срещу твърденията на Тед, който отрича да се е връщал в апартамента на Лейла. – Когато научи за свидетелката, се възмути. Вярваше на Тед напълно, докато този човек, Уилям Мърфи, не ѝ каза, че Тед отрича да се е връщал в апартамента на Лейла.

– Можете ли да се закълнете, че е бил там, че са се карали, че телефонът е бил затворен в 9:30. Сали Рос е видял как Лейла е била бутната от терасата в 9:31. Твърдението на Тед, че е напуснал апартамента на Лейла в 9:10, че е отишъл в собствения си апартамент, обадил се е по телефона и е взел такси до Кънектикът, няма да издържи. Освен показанията, които вие и онази жена ще дадете, имаме и сериозни косвени доказателства. Следите от нокти по лицето му. Кожната тъкан под ноктите на Лейла. Кръвта ѝ по ризата му. Показанията на таксиметровия шофьор, че е бил бял като платно и е треперел – едва е успял да изрече адреса. И защо, по дяволите, не е повикал собствения си шофьор, за да го закара в Кънектикът? Защото се е паникьосал, ето защо! Не може да докаже, че е говорил с някого по телефона. Има и мотив – Лейла го е разкарала. Но вие трябва да разберете едно – защитата ще изтъква факта, че вие и Тед Уинтърс сте били много близки след смъртта ѝ.

– Ние бяхме тези, които най-много я обичаха – каза тихо Елизабет. – Или поне си мислех, че е така. Моля ви, сега мога ли да си вървя?

– Ще оставим нещата на този етап. Наистина изглеждате доста изтощена. Процесът ще бъде дълъг и никак няма да е приятен. Опитайте се да се отпуснете следващата седмица. Решихте ли къде ще отседнете през следващите няколко дни?

– Да. Баронеса Фон Шрайбер ме покани да ѝ гостувам в курорта Сайпръс Пойнт.

– Надявам се, че се шегувате.

Елизабет се втренчи в него.

– Защо да се шегувам?

Мърфи присви очи. Лицето му почервеня и скулите му изведнъж изпъкнаха. Като че ли се мъчеше да не повишава тон.

– Госпожице Ланж, не мисля, че разбирате сериозността на положението си. Без вас другата свидетелка ще бъде унищожена от защитата. Това означава, че ако успея да докажа своята теза, вашите показания ще вкарат един от най-богатите и влиятелни мъже в тази страна в затвора за двайсет-трийсет години. Ако беше процес срещу мафията, бих ви скрил в хотел под друго име и с полицейска охрана до края на процеса. Барон и баронеса Фон Шрайбер може да са ви приятели, но те са приятели и на Тед Уинтърс и ще дойдат в Ню Йорк да свидетелстват в негова полза. Вие сериозно ли смятате да им гостувате в такова време?

– Знам, че Мин и баронът ще се явят като свидетели за характера на Тед – каза Елизабет. – Те са убедени, че не е способен на убийство. Те действат според собствената си съвест, а аз според своята. Ние всички правим това, което сме убедени, че трябва да направим.

Не беше подготвена за тирадата на Мърфи, която последва. Настойчивите му, понякога саркастични думи я дразнеха.

– Има нещо гнило в тази покана. Би трябвало сама да го осъзнаете. Твърдите, че семейство Фон Шрайбер е обичало сестра ви? Тогава се запитайте, защо, по дяволите, ще защитават нейния убиец. Настоявам да стоите настрана от тях, ако не заради мен или собствената си безопасност, то заради това, че искате справедливост за Лейла.

Накрая, смутена от очевидното му презрение към нейната наивност, тя се съгласи да отмени пътуването си и обеща да отиде в Ийстхемптън, където ще гостува на приятели или ще отседне в хотел.

– Във всички случаи бъдете внимателна – настоя Мърфи. Сега, когато вече беше постигнал своето, той се опита да се усмихне, но усмивката замръзна на лицето му; изражението на очите му беше едновременно сурово и тревожно. – И не забравяйте, че без вас като свидетел Тед Уинтърс ще се измъкне.

Независимо от потискащия задух Елизабет реши да се прибере пеша. Чувстваше се като онези боксови круши, пълни с пясък, които се люшкат насам-натам, без да могат да избегнат ударите. Знаеше, че прокурорът е прав. Реши да не се обажда никому нито в Ийстхемптън, нито в Нортхемптън. Щеше да отседне в хотел и просто да лежи на плажа през следващите няколко дни.

– Никога няма да имаш нужда от психотерапевт, Врабченце – вечно се шегуваше Лейла. – Достатъчно е да облечеш бикини, да се потопиш в морето и вече си на седмото небе. – Вярно беше. Спомни си радостта, с която показваше Лейла сините ленти от първите места в състезанията по плуване. Преди осем години беше една от кандидатките на олимпийския отбор. Четири лета беше преподавала водна аеробика в курорта Сайпръс Пойнт.

По пътя спря да напазарува. Достатъчна ѝ беше една салата за вечеря и нещо за закуска. Прибирайки се, си помисли колко далечно изглежда всичко. Целият ѝ живот преди смъртта на Лейла като че ли беше планета, която тя гледаше през силните лещи на телескоп.

Писмото на Сами беше най-отгоре върху пликовете на масата в трапезарията. Елизабет го взе и се усмихна при вида на изящния почерк. Той ясно ѝ напомни Сами – крехката фигура, елегантна като на птица, мъдрите очи, премигващи късогледо иззад очилата без рамки, блузите, гарнирани с дантели, удобните жилетки. Преди десет години Сами беше отговорила на обявата на Лейла за секретарка на половин ден и една седмица по-късно вече беше станала незаменима. След смъртта на Лейла Мин я назначи като регистратор секретар в курорта.

Елизабет реши да прочете писмото, докато вечеря. Трябваха ѝ само няколко минути, за да се преоблече в лека роба, да направи салатата и да си налее чаша изстудено шабли. „Хайде, Сами – помисли си тя, отваряйки плика, – време е за нашето посещение."

В първата страница от писмото нямаше нищо необичайно:

Скъпа Елизабет,

Надявам се, че когато четеш това писмо, ще си добре и доволна, доколкото това е възможно. С всеки изминал ден Лейла ми липсва все повече и мога да си представя как се чувствуваш ти. Все пак мисля, че нещата за теб ще се оправят, след като свърши процесът.

Работата при Мин е добра, въпреки че имам намерение скоро да напусна. Наистина не съм се оправила напълно след онази операция.

Елизабет обърна страницата и прочете няколкото реда. Гърлото ѝ се сви и тя избута салатата настрани.

Както знаеш, продължих да отговарям на писмата от поклонниците на Лейла. Все още има три големи торби, на които не съм отговорила. Причината, поради която ти пиша, е, че току-що намерих едно много тревожно анонимно писмо. То е злобно и очевидно е част от серия подобни писма. Лейла не е отворила това, но сигурно е видяла другите, които са го предхождали. Дали тези писма не биха могли да обяснят защо беше толкова разстроена през онези последни седмици? Ужасното е, че писмото, което намерих, очевидно е било писано от човек, който я е познавал добре.

Мислех да ти го изпратя, но не бях сигурна кой ще събира пощата ти, докато те няма. Не исках то да бъде видяно от непознат. Ще ми се обадиш ли веднага след като се приберeш в Ню Йорк?

С обич!

Сами

С растящо чувство на ужас Елизабет прочете и препрочете писмото на Сами. Лейла бе получавала неподписани, изключително тревожни злобни писма от някого, който я е познавал добре. Сами, която никога не преувеличаваше, смяташе, че те могат да обяснят емоционалния срив на Лейла. През всичките тези месеци Елизабет много често беше лежала вечер будна, опитвайки се да разбере какво бе докарало Лейла до истерия. Анонимни писма от човек, който я е познавал добре? Кой? Защо? Дали Сами имаше някакви подозрения?

Грабна слушалката и набра номера на администрацията курорта. „Дано Сами вдигне телефона“, молеше се тя. Но Мин беше тази, която отговори. Сами отсъствала, каза тя на Елизабет. Била при братовчедка си някъде близо до Сан Франциско и щяла да се върне в понеделник вечерта.

– Тогава ще я видиш. – В гласа на Мин се прокрадна любопитство. – Изглеждаш ми разстроена, Елизабет. Нещо свързано със Сами ли е, което не търпи отлагане? – Сега трябваше да каже на Мин, че няма да дойде.

– Мин, – започна тя – прокурорът... – Погледна писмото на Сами. Отчайваща нужда да види Сами я завладя; беше същият натрапчив импулс, който я бе накарал да изтича при Лейла в онази злокобна нощ. Промени изречението. – Няма нищо неотложно, Мин. Ще се видим утре.

Преди да си легне, написа бележка на Уилям Мърфи с адреса и телефонния номер на курорта. След това я скъса. По дяволите с неговите предубеждения. Не беше свидетел по дело срещу мафията – щеше да посети стари приятели, хора, които обичаше и на които вярваше, хора, които я обичаха и бяха загрижени за нея. Нека си мисли, че тя е в Ийстхемптън.

От месеци той знаеше, че трябва да убие Елизабет. Беше живял с постоянното съзнание за опасността, която тя представляваше за него, и бе решил да я елиминира в Ню Йорк.

С приближаването на процеса тя вероятно постоянно преживяваше всяка секунда от онези последни дни. Неизбежно щеше да разбере това, което вече знаеше – фактът, който щеше да реши съдбата му.

Имаше различни начини да се отърве от нея в курорта и да направи така, че да изглежда нещастен случай. Смъртта ѝ щеше да предизвика по-малко подозрения в Калифорния, отколкото в Ню Йорк. Замисли се за нейните навици, търсейки решение.

Погледна часовника си. В Ню Йорк беше полунощ. „Спи спокойно, Елизабет – си каза той. – Времето ти изтича.“